



ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.



— Άκουσε, μικρέ μου πειρασμέ, πηδήματα καὶ πάλιν πηδήματα καὶ πάντοτε πηδήματα, καθὼς εἰς τὸ ἐθνικὸν μας θέατρον παριστάνονται αἱ Κομψευόμεναι, καὶ πάλιν αἱ Κομψευόμεναι καὶ πάντοτε αἱ Κομψευόμεναι.

— Μὲ κολακεύεις· εἶθε νὰ ἐχειροκροτοῦντο τὰ πηδήματά μας, καὶ νὰ προσήλκυον τόσους θιασώτας, ὥς χειροκροτοῦνται καὶ θωπεύονται αἱ Κομψευόμεναι τῆς πρωτεύουσής μας.

— Αὐτὸ δὲ νομίζω, ὅτι ἐνχπόκειται εἰς τῶν βημάτων σας τὴν ἐλαστικότητα.

— Πλὴν, μὴν ἀμφ.βάλλετε, ὅτι καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν σας δεινότητα.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, πλὴν πηδήσατε, παρακαλῶ, καὶ μὴ σκανδαλίζεσθε . . . εἶναι καιρὸς νὰ κάμῃς ἐν πηδήματι εἰς τὴν μουσικὴν, ἐν ἄλλοις εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυπίου, καὶ νὰ ρίψῃς ἐν δαδατικὸν βλέμματι εἰς τοὺς λοιποὺς περιπάτους μας.

— Εἶμαι εἰς τὴν μουσικὴν· ἰδοὺ καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς κόσμος, τὰ αὐτὰ τῆς ἀριστοκρατείας ὀχήματα, ἡ αὐτὴ πάντοτε κόνις, τὴν ὁποίαν ταραττεὶ καὶ σήμερον τῶν κηφῆνων ἐργολαβίσκων τὸ σμῆνος, καὶ μὰ τὴν ὑπουργικὴν ἀλήθειαν, ἡ αὐτὴ μουσικὴ καὶ τὰ αὐτὰ ὄργανα.

— Παράδοξον· καὶ τίς ἤθελε τὸ πιστεύσει, ὅτι ὁ ὠραῖος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν, ὁ τῶσαν ἐκδοτός εἰς τὰς μεταμορφώσεις του, ὁ θερμὸς φίλος τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς ποικιλίας, δὲν ἤθελεν ἀκολουθεῖ τὸν προορισμὸν του, προσθέτων νέας διασκεδάσεις εἰς τὴν πληκτικὴν διασκέδασίν του, καὶ ἑκάτὸν τοῦλάχιστον περιπάτους εἰς τὸν μόνον περίπατόν του; ὁποῖα ἀνέλπιστος στερεοτυπία!

— Ὅχι δὲ πάλιν τόση· διότι βλέπω, ὅτι ἡ Κυρία Γ. σήμερον εἶναι ὀλίγον μελαγχρινή, ἐνῶ συνήθως κατιρθώνει νὰ ᾄδῃ κρινόλευκος, ἡ Δεσποσύνη Μ. εἶναι παρ' ἐλπίδα ὀλίγον ὠχρὰ, ὥς νὰ βλέπῃ ἀκόμη τὰ τραγικὰ συμβάντα τοῦ Λυκίνδα, εἰς τὴν ἐπιτυχῇ παράστασιν — τὰ Ὀλύμπια — ἡ ἔξοχος ἐκείνη ἐξοχότης, ἥτις ἄλλοτε ἐσύναζε πεζὴν δημοτικότητα, ἀνέλαβε τὴν ἀριστοκρατείαν της ἐντὸς μιᾶς ἀμάξης, καὶ ὁ συνταγματικὸς ἐφημεριδογράφος ἐκεῖνος, ἠύξησε τὴν χωρητικότητά τοῦ μοναδικοῦ ἀμαξιδίου του, καθὼς ἠύξησε πρότινος καὶ τὸν πατριωτικὸν ζήλόν του. Ἰδὲ, ἰδὲ ὁποῖαι μεταβο-

λαί, εἰς ἵπποτικὸς νεανίας (διότι εἶχε ἄλλοτε ἵππον,) ἀξιοῖ νὰ βαδίζῃ ὡς ἀπλοῦς θνητὸς σήμερον, ὡς νὰ μὴν ἦναι ὁ αὐτὸς, ὅστις μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀνατείλῃ ἐπὶ παρισιανοῦ κομποῦ φαθέοντος, ὅστις, καθὼς ὁ ἴδιος λέγει, φθάνει — ὅλονέν . . . καὶ εἰς ἕτερος μετέβαλε τὸν κυκνοῦν ἐπενδύτην του εἰς μαῦρον τοῦ συρμοῦ φράκο, διὰ νὰ τὸ δείξῃ εἰς τὴν — Παναγιώτα του. Ἀπαράλλακτα καθὼς ἡ Κυρία P. μετέβαλε τὴν λευκὴν ἐσθῆτα της εἰς εὐγενὲς ἐρυθρὸν χρῶμα, διὰ νὰ τὴν ἐπιδείξῃ ὡς νέον ὡς αἱ ὑπουργικαί. Μεταβολαὶ καὶ μεταβολαί, Δέσποτα ἔκειρε τὸ Ζουαδικὸν ὑπογένειον του ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ πλάνος, ἐξύρισε τὴν σεπτὴν κάραν του εἰς ἐλλόγιμος ἐργολάβος, καὶ ὁ Ναπολέον τῶν καρδιῶν κρατεῖ, ἀντὶ τοῦ μαγικοῦτου μαστιγίου, καλογετρικὸν κομβολόγιον, ἐνῶ μία σεμνότυπος χαμηλόνει ἐνώπιον του τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν φέρει πλέον τὸ ὠραϊότερον τῶν Ἀθηνῶν στῆθος, τὸ σεμνὸν Ἴον, ἀλλὰ τῆς Κύπριδος τὸ φυτὸν, ἀπέκοψε τὴν πλουσίαν κόμην της ἡ ὠραία ἐκείνη Μαγδαληνὴ, ὅχι διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ ἐνθυμήματα εἰς τοὺς διαφόρους της λάτρεις, ἀλλὰ διὰ νὰ τῇ ἀρμόζῃ κάλλιον ὁ μικρὸς τοῦ συρμοῦ πέταστος μὲ τοὺς χαριτωμένους ἐκείνους κροσσούς καὶ τὸ ἵπποτικὸν πτερόν του. Ἄ τί ὠραῖα, τί ὠραῖα ἂν ἐκ τῆς λεπτοφυοῦς ἐκείνης ὀσφύος ἀνηρττο μία δίστομος κοπτερά ῥομφαία καὶ ἐν ζευγος πτερνιστήρων, (τοὺς ὁποίους ἐγκατέλειψεν ἡ ἀστυνομία) ἔδιδεν βαρύτητα εἰς τὸ ἐλαφρὸν βάδισμα τῶν Ἀμαζόνων μας; Τὰ σιδηρᾶ κρινολίνα των ἤθελον εἶσθαι σεβαστότερα ἴσως. . . Μολονότι τί τὰ θέλει ἐκείνη ἐκεῖ ἡ βοῶπις τὰ ξίφη τὰ δίκοπα, οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶναι φοβεροί, σφά — ζοῦσινννν, κατὰ τὴν κωμωδίαν — Κομψεύμενα! — ὅταν ἀποφασίσῃ, ἡ σκληρὰ! νὰ τιμωρήσῃ κανένα αὐθάδη τῆς ἐκλογῆς της καὶ ἐνῶ τοῦ ὑποδηματίου της τὸ κομψὸν τακόνιον περιφρονεῖ τὸν τολμητίαν ἐργολάβον, τὸ φοβερὸν κρινολίνον της ἐγείρεται ἀπρόσιτον ὡς τὸ Μαλακώφ. . . .

Ὡ, τί κατακλυσμὸς, Δέσποτα, τί κατακλυσμὸς μεταβολῶν καὶ παραμορφώσεων! κ' ἐγὼ ὁ ἀνόητος, παρ' ὀλίγον νὰ συμφωνήσω μὲ τοὺς φιλοτούρκους καὶ ν' ἀνακράξω, ἀπελπισία! ἀπελπισία! ἡ ἱστορία τοῦ συρμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας εἶναι στάσιμος, καθὼς εἶναι στάσιμος ἡ ἔντιμος μύτη μιᾶς πολλὰ εὐγενικῆς νέας, ἂν καὶ ἡ σκιά της ἐκτείνεται ὅλονέν, καθὼς ὁ τύπος τῆς Φαναριωτικῆς ἀριστοκρατείας εἶναι στερεότυπος καί μένει ἀναλλοίωτος, ὡς εἶναι ἀναλλοίωτον τὸ πολιτικὸν σας σύνταγμα καὶ οὔτε μία κεραία μεταβάλλεται, ἀπαράλλακτα καθὼς ὁ καλλωπισμὸς τῆς Κυρίας A. μένει στερεότυπος, μέχρι καρφοβελώνης, πάντοτε αἱ αὐταὶ ταινίαι χρώματος ζηλοτύπου καὶ ἐσθῆτος ῥοδόχρους ζητημένα διὰ τὴν ὄψιν Ἐνῶ τέλος πάντων καὶ αὕτη ἡ μουσικὴ, ἥτις πρέπει νὰ ἦναι τυπικὴ, μετέβαλλε καὶ παίζει ἀπότινος τὸν αἰσθηματικὸν σκοπὸν τῆς Τραβιάτας καὶ τοῦ Καμπανέλλου τὰ χαρμόσυνα ᾄσματα.

— Λοιπὸν προσοχή, μικρὲ μου, προσοχή νὰ ζῆς, διότι τέλος πάντων, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ μεταβολὴν τινὰ εἰς τὴν οὐράν σου, καὶ

στερεοτυπίαν εἰς τὰ ἐλαστικά σου πηδήματα· ἐλαφρὰ, γοργὰ, με χάριν ἀπομιμοῦ τὸν συρμὸν, καὶ οἱ συνδρομηταί μας καταλαμβάνουν, ὅτι τὸν ἐμπαίζεις. Οἱ φιλόκαλοι συμπολίται καὶ ὠραῖαι μου συμπολίτιδες εἶναι ἀρκετὰ ἀνεκτικοί, διότι εἶναι ἀρκετὰ φιλότιμοι, καὶ εἶναι ἱκανοί, οἱ μὲν νὰ ἐνδυθοῦν γυναικείας ἐσθῆτας, αἱ δὲ ἀνδρικὰ πανταλῶνια, καὶ ἀνάμικτα, διὰ νὰ μὴν εἴπω τάνάπαλιν, ἂν ὁ συρμὸς τὸ καλέσῃ, ἀρκεῖ νὰ ἀξιωθῶσι τοῦ ὀνόματος (κατὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν ὁμῶς αὐτόχθονα σημασίαν) ἐξευγενισμένος, ἐξευγενισμένη.

— Ἰδού με εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀυμπίου Διὸς, εἶναι ὁ δευτέρων περίπατος τῶν πρωτευουσισανῶν μας, με τὴν διαφορὰν, ὅτι εἰς τοῦτον ἔρχονται τῆς ρομαντικῆς σχολῆς οἱ θιασῶται, αἱ καὶ οἱ ἀρεσκόμενοι τὴν τέρψιν, εἰς ἣν ἀναμιγνύονται τοῦ προκειμένου νεκροταφείου τὰ θλιβερά μηνύματα, ὅσα φέρει ἡ αὔρα τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, καὶ διαχύνει τοῦ Ἰμμητοῦ ἡ φαλακρὰ κάρα εἰς τῆς Ἀκροπόλεως τὰ ἐρυθρομέλανα τεῖχη καὶ τοῦ Παρθενῶνος τὰ ὀρφανὰ ἀετώματα. Νανουρίζει τὸν ῥεμβὸν ἡ φεύγουσα διὰ τῶν στηλῶν εὐηχὺς πνοή, καὶ τῆς πετροχελιδῶνος τὸ διακεκομμένον ὄξυ ἄσμα, ἀποσπᾷ τὸν μελαγχολοῦντα εἰς τοῦ κοιμητηρίου τὴν θέαν· ὁ ἀτυχὴς αἰσθηματίας νομίζει, ὅτι τὸν καλοῦσιν οἱ νεκροί, καὶ ὅτι ἡ μυρμυρίζουσα ἀτμοσφαῖρα τῷ ψιθυρίζει εἰς τὸ δεισιδαῖμον οὖς του τὴν αἰωνιότητα, εἰς ἣν τὸν καλεῖ ἡ πρὸ αὐτοῦ ἐγειρομένη γέφυρα, ἡ μετάγουσα τοὺς ἐν γῇ πρὸς οὐρανὸν, ἐνῷ τῆς μυθικῆς Καλλιῤῥόης τὰ στεῖρα ῥεῖθρα ἀποστάζουσι τὰ νεκρικά του δάκρυα, ἐν ἐλλείψει δύο ὠραίων ὀφθαλμῶν. Ἄν ὁ Ἰλισσὸς, Δέσποτα, ἦτο Σηκουάνας, δὲν σοὶ ἐγγυώμην . . .

. . . Ἰδού καὶ ἡ ἀντίθεσις· εἰς χωρὶς νὰ εἴπωμεν τὸ ὄνομά του (ἐνδεδυμένος μελανὰ) με τὸ δάκρυ εἰσέτι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπευθύνει τὸ πονηρόν του μειδίαμα πρὸς μίαν νέαν, πολλὰ εὐμορφον, δόξα σοι θεὸς, ἥ τις ὅθεν στρέψῃ νομίζει, ὅτι βλέπει γάμους, νυμφικὰς λαμπάδας, στέφανα, καὶ ὁ κόσμος γελᾷ ἐνώπιόν της· οἱ νεκρικοὶ ψαλμοὶ εἶναι δι' αὐτὴν τὸ Ἡσαΐα χόρευε — καὶ οὐδόλως τὴν μέλει, ἂν ὁ κόσμος γελᾷ εἰς τὰς μικράς της παρεκτροπὰς· ὁ ἄνθρωπος εἶναι τόσον ἐγωῖστής, ὥστε τὸ σύμ. παν θέλει νὰ ῥυθμίζεται με τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἀνοιξιν τῆς ψυχῆς του. Εἰς καφφές, ἐν γλύκισμα εἶναι πάντοτε ἀναγκαῖον καὶ ἐνεργητικὸν, Δέσποτα, διότι τελospάντων αἱ ὠραῖαι σασζηλότυποι εἰς τὰ κάλλη των δὲν ἀποκαλύπτουν τὸ πρόσωπον δωρεάν· τὸ διατὶ εἶναι ἀπλούστατον· οὐ μόνον Ἀπελλῆς ἢ ὁ Ῥαφαῆλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐλάχιστος καλλιτέχνης ποτὲ δὲν ἐκθέτει εἰς τὴν κόνιν καὶ τὸν ἀνεμὸν τὴν νωπὴν εἰσέτι εἰκόνα του — πόσω μᾶλλον μία κυρία, ἥτις ὅσῳ καὶ ἂν ᾖ φύσει ἐπιτηδεῖα ζωγράφος, ποτὲ δὲν εἶναι καλλιτέχνης . . .

— Πήδα!

— Βῆμαι εἰς τὸν τρίτον περίπατον. Μεταξὺ τοῦ σταδίου καὶ τῆς Καλλιῤῥόης ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ Ἰλissoῦ, τοῦ ὁποίου τὴν χεῖμαρρον κοίτην διέρχεται, ὑψοῦται κηπάριον περικαλὲς εἰς ὃ ὑπάρχουσι ὅλα τὰ ἤδη

τῶν ἀνθέων, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ὀρεκτικοῦ μαρουλίου ἢ μαϊου-
λίου, διότι φυτρώνει τὸν Μάϊον μέχρι καὶ τῆς ῥαφανίδος τὸν μυρο-
δόλον κάλυκα· ἂν ἰδῇς τὸν κῆπον αὐτὸν θὰ πιστεύῃς τὰ μαγικὰ
τῆς μυθολογίας — τοῦλάχιστον ἐπὶ στήλης ἀσβεστομένης, εἶναι γε-
γραμμένον κεφαλαίοις γράμμασιν — ΕΛΩ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ
ΝΥΜΦΩΝ — καὶ ἂφ' ὅσα βλέπω ἡ ἐπιγραφή μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν δια-
ψεύδει τὸ πρᾶγμα. Θαλερὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἀκτὴ (κουφοξύλη) μορ-
φώνει κατὰ τὴν εἴσοδον σπήλαιον τεχνητὸν ἀδιαπέραστον ἀπὸ πᾶ-
σαν ἔρπετὴν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα· εἰς τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ἴστανται
τρεῖς χαριέστατοι σαδογιᾶρδοι παίζοντες εἰς δύο λόρας Δαυιδίδους
καὶ ἓνα αὐλὸν ὑψήφωνον, κατὰ δύο τρεῖς μόνον φωνάς, ὅλας τὰς
πόλκας καὶ τὰ βάλσκι καὶ ὀλίγας καθρίλλαις, ὥς ἐν παρεν-
θέσει, καὶ εἰς τὸν ἀδιάκοπον αὐτῶν γοητευτικὸν ἦχον δύο τρεῖς
νυμφίδες, θεία πλάσματα, χεροπηδοῦσιν εἰς τὸ βάθος, ὡς τοῦ Μαχ-
μπέτ τὰ μαγικὰ γραῖδια, καὶ αἱ ματαξὺ τῶν τρυφερότητες καὶ αἱ
διαχύσεις διόλου δὲν μυρίζουν τοῦ χυδαίου ρυτηνήτου, ἀλλ' ἀφρόις-
σα μπύρα διαρρίγνυει τοὺς χαλαρωθέντας αὐτῆς δεσμοὺς καὶ ἀναπε-
τᾷ μετὰ κρότου τὸ πῶμά της· δροσίζει, ἀποθαλόει τοὺς ἡδυπαθεῖς
ὀφθαλμοὺς τῆς ἄλλης. Λυγίζεται καὶ κύπτει χαριέστατα ἡ μία, ὡς
ἡ κυπάρισσος. διὰ νὰ δώσῃ ἐν ἄφρονον φίλημα ἐπὶ τῆς χαμηλῆς
μὲν ἀλλὰ κομψῆς μηλέας, καὶ ἡ λεπτοφυὴς μύτη αὐτῆς ἐγγίζει πρῶ-
τη τὴν στίλβουσαν κόμην τῆς ἄβρας φίλης της καὶ λυγίζεται ἡ ἐ-
λαστικὴ ὡς τοῦ ἐλέφαντος ἄκρα της, ἀλλὰ πάντων περιπτύσσονται
ἀλλήλαις καὶ ἡ διασχέδασις μεταξὺ τεσσάρων, εἰς μίαν ἐξοχὴν μάλι-
στα, εἶναι τὸ λαμπρότερον δῶρον εἰς εὐαισθητοὺς ψυχάς, αἵτινες στε-
ναχωροῦνται εἰς τὰ ἔτη τοῦ βίου τὰ ὀχληρά . . .

— ὦχ! ὦχ! ἐπιφωνεῖ εἰς τὴν θέαν μου ἡ μία, διότι ἤκουσε τὰς
Κομφευομένας τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, καταστέλλει τὰ πηδῆματά της
ἡ ἄλλη καὶ ὡς ἄκκον ἀρνίον

— Ma chère! ψιθυρίζει, ἰδού ἐν τζόβινο κόμεσιν τέδες.

— Μπάστα! μπάστα, φωνάζει ἡ μία, ὅχι πρὸς τινά, διότι κανεῖς
δὲν ἐκαλεῖτο ἐκεῖ Μπάστας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς μουσικοὺς διὰ νὰ παύ-
σωσι τὰ τετρυμμένα καὶ νὰ παίζωσι *Quelque causa di sentimentale,
moisiqua!* κράζει καὶ οἱ ἑξαλλοὶ λαρυγγισμοὶ της ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ
τῆς Τραχιέτας ἀπεδίωξαν ὅλα τὰ ζῶδια καὶ ἠνάγκασαν τοὺς θρα-
σεῖς βυτράχους νὰ πύσωσι τὸ μελίρρητον αὐτῶν μπακακάου· μό-
ντην ἡ αἰσθηματίας αἰλουρος τοῦ κηπουροῦ ἀνέμιξεν αὐθόρμητος τὸ ἐ-
ρωτικὸν μιμούλισμά της, καὶ τὸ παράπονον ἐνὸς ὄνου ἠκούσθη, κατανυ-
χθέντος ὅχι τόσον εἰς τὰ ἄσματα τῶν Σειρίνων μας, ἀλλ' εἰς τὴν
θέαν ἐνὸς μαρουλοφύλλου, τὸ ὅποιον ἐνῶ καταπατεῖται ἀνηλεῶς ἀπὸ
τὰ ἐλεύθερα πηδῆματα τῶν Σουλφίδων, αὐτὸς τὸ ὀρέγεται περιπαθῶς
ὁ ταλαίπωρος! . . .

Ἐβαρύνθην Δαιμόνιον ἀρκεῖ, τὰ λοιπὰ διὰ τὸ ἐρχόμενον.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΕΑΝΟΣ.